

ข้อผิดพลาดสำคัญที่เกิดจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาไทย CRITICAL ERRORS IN TRANSLATING ENGLISH TO THAI AMONG THAI STUDENTS

สมหมาย โชติรัตน์^{1*}

Sommai Chotirat^{1*}

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 160 หมู่ที่ 4 ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000¹

Songkhla Rajabhat University, 160 M.4 Kaoroochang Muang Songkhla, 90000¹

*Corresponding author E-mail: sommai.ch@skru.ac.th

(Received: 6 Apr, 2022; Revised: 7 Nov, 2022; Accepted: 10 Nov, 2022)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อผิดพลาดสำคัญที่เกิดขึ้นในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และ 2) ศึกษาความถี่ของการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละชนิดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ซึ่งกลุ่มประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่องานบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 32 คน โดยมีเครื่องมือในการเก็บข้อมูลวิจัย คือ แบบทดสอบการแปลประโยคภาษาอังกฤษจำนวน 15 ประโยค จากผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยที่เกิดขึ้นประกอบด้วย 3 ประเภท คือ ไวยากรณ์และโครงสร้าง คำศัพท์และสำนวน และการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่จะแปล ซึ่งความถี่ของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และสำนวนเกิดขึ้นมากที่สุด และเมื่อพิจารณาลักษณะของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และสำนวน พบว่า ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยเกิดขึ้นมากที่สุด รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดในการแปลสำนวน และข้อผิดพลาดในการแปลคำกริยาเกิดขึ้นน้อยที่สุด ซึ่งผลการวิจัยนี้สามารถนำไปสู่การปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนการแปลในปัจจุบัน ที่ควรมุ่งเน้นการสื่อความหมายที่ถูกต้องมากกว่ารักษาโครงสร้างของภาษาต้นฉบับ

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดสำคัญ, การแปล, ภาษาต้นฉบับ

¹ อาจารย์ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The objectives of study are to figure out critical errors occurred during English to Thai translation and to study the frequency of each error type. The participants of study are 32 third-year students majoring in English for Service Sectors at Songkhla Rajabhat University. The research instrument used in the study is the translation test that consisted of 15 English sentences. The findings revealed that there were three types of critical errors made by students including sentence structures, vocabulary and idioms, and the lack of background knowledge which the errors of vocabulary and idioms were most frequently occurred. Moreover, translating word with several meanings is mainly occurred in this part followed by idiom and phrasal verbs respectively. These findings can lead to the change of teaching method in translating class that should mainly transmit the equivalent meaning rather than maintain the structure of source language.

KEYWORDS: Critical Errors, Translation, Source Language

บทนำ

ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดข้อมูล องค์ความรู้ ทางด้านวิทยาศาสตร์ การแพทย์ เทคโนโลยี หรือวิทยาการในด้านต่าง ๆ ไปยังส่วนต่าง ๆ ของโลก โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น จำเป็นต้องมีการกระบวนการในการถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ มาเป็นภาษาทางการของตนเองเสียก่อนจึงสามารถถ่ายทอดไปยังสังคมโดยรวมได้ ซึ่งกระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการถ่ายทอดองค์ความรู้เหล่านี้คือ “การแปล”

Catford (1965) ได้นิยามการแปลไว้ว่า การแปล หมายถึง การแทนที่สารในภาษาใดภาษาหนึ่ง (ภาษาต้นฉบับ) โดยใช้สารของภาษาเป้าหมายที่มีความหมายเท่าเทียมกัน ในขณะที่ Nida (1963) ได้อธิบายความหมายและลักษณะการแปลว่า การแปล คือ การถ่ายทอดความหมายของข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยยังคงรักษารูปแบบของข้อความไว้ได้ตรงตามต้นฉบับ ซึ่งสอดคล้องกับคำนิยามจาก Newmark (1995, p. 5) ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลชาวอังกฤษ ซึ่งได้ขยายความคำนิยามการแปลที่เน้นการถ่ายสื่อความหมายระหว่างสองภาษาไว้ว่า การแปล คือ การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งให้ตรงตามความหมายของผู้เขียนเสมือนกับสามารถบอกสิ่งที่อยู่ในภาษาหนึ่งให้อยู่ในอีกภาษาหนึ่งให้ได้ความหมายอย่างเดียวกัน จากที่กล่าวมาคำนิยามของการแปลส่วนใหญ่จะเน้นในการถ่ายทอดความหมายที่แท้จริงจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง โดยความหมายที่ถ่ายทอดนั้นจะต้องเป็นความหมายเดียวกัน วัตถุประสงค์เดียวกันกับต้นฉบับ ด้วยเหตุนี้ ปริมา มัลลิกะมาส (2556, น. 22) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนแปลและภาษาศาสตร์จึงได้สรุปนิยามของการแปลไว้อย่างกระชับว่า การแปล หมายถึง การถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปยังภาษาแปล

จากคำนิยามของการแปลจะสังเกตได้อย่างชัดเจนว่า การแปลเป็นกระบวนการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาและการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ซึ่งการใช้ภาษามักจะควบคู่กับ

วัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตของเจ้าของภาษานั้น ๆ ด้วย ผู้แปลจึงจำเป็นต้องมีความรอบรู้ทั้งในด้านสังคม วัฒนธรรม และหลักการใช้ภาษาเป็นอย่างดี จึงจะสามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระของบทแปลได้อย่างถูกต้อง และชัดเจน แต่หากผู้แปลไม่มีภูมิความรู้ ผู้แปลจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และเป็นผู้ใฝ่รู้อยู่เสมอ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งของการเป็นผู้แปลที่ดี

ความเชี่ยวชาญด้านโครงสร้างภาษาถือเป็นอีกหนึ่งคุณสมบัติเบื้องต้นที่ผู้แปลจะต้องมีและให้ความสำคัญ เพราะโครงสร้างภาษาไม่ได้แสดงถึงความหมายเท่านั้น แต่อาจจะแสดงถึงช่วงเวลา ผู้กระทำ ผู้ถูกกระทำ หรือรายละเอียดอื่น ๆ ของเหตุการณ์ ซึ่งหากไม่เข้าใจหลักการใช้ภาษา ก็จะทำให้การถ่ายทอดความหมายผิดพลาดหรือบิดเบือนได้ ปัญหาด้านโครงสร้างหรือไวยากรณ์ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาไทยนั้น ถือเป็นปัญหาที่ค่อนข้างหลากหลาย และเป็นปัญหาลำดับต้น ๆ ที่มักจะเกิดขึ้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ อาจเกิดจากหลายปัจจัย เช่น เกิดจากความคุ้นชินในการใช้ภาษาที่หนึ่งของผู้แปล และการขาดความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ของภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือทั้งสองภาษา ทั้งนี้ปัญหาที่พบเห็นได้บ่อยนั้นมีตั้งแต่ระดับประโยค ตลอดจนระดับคำ ซึ่งปัญหาในระดับประโยคนั้นมักเกี่ยวกับการแปลกาล (Tenses) และการแปลประโยคกรรมวาจก (Passive Voice) และปัญหาไวยากรณ์ในระดับคำที่พบบ่อย ๆ เช่น การแปลคำสรรพนาม (Pronouns) การแปลคำเชื่อม (Connectors) และการแปลประธานที่ไร้ความหมาย (Dummy Subject) เป็นต้น จะเห็นได้ว่าไวยากรณ์สามารถบ่งบอกได้ถึงกริยา ผู้กระทำ ผู้ถูกกระทำ หรือช่วงเวลาของการกระทำ นักวิชาการด้านการแปลจึงมีแนวคิดตรงกันว่า หากผู้แปลขาดความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ ก็อาจทำให้การถ่ายทอดบทแปลมีความคลาดเคลื่อน ไม่ชัดเจน หรืออาจจะเป็นการสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นได้ (ทิพา เทพอัทรพงศ์, 2544; ศศิกร สุรมณี, 2555; สัณณวี สายบัว, 2540; เสรี สมชอบ, 2542)

การลดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็น

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยเฉพาะกับนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจบริการ ซึ่งเป็นหลักสูตร ที่มุ่งเสริมสร้างทักษะการแปลเพื่อให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการ ติดต่อสื่อสาร และประสานงานในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กับธุรกิจบริการและการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในรายวิชาการ แปลที่ผ่านมา พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาการแปล มักประสบปัญหาในเรื่องการถ่ายทอดบทแปลหรือ ข้อความที่ผิดความหมายไปจากต้นฉบับ ซึ่งทำให้ การสื่อสารเกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน และส่งผล เสียด้านอื่น ๆ ตามมา เช่น ความขัดแย้ง หรือการโต้เถียง เป็นต้น ทั้งนี้ได้มีนักวิชาการด้านการแปลได้ให้ข้อสังเกตว่า สาเหตุเบื้องต้นที่ทำให้ผู้เรียนถ่ายทอดบทแปลหรือ ข้อความที่ผิดความหมายไปจากต้นฉบับนั้น อาจเกิดจาก ความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษา โครงสร้าง ภาษา และการเลือกความหมายของคำศัพท์ (ดวงตา สุพล, 2545)

จากความสำคัญในการถ่ายทอดบทแปล และประเด็นปัญหาในการแปลที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลาย ตามเหตุและปัจจัยของผู้แปล จึงเป็นที่มาของการศึกษา ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการแปลภาษาอังกฤษเป็น ภาษาไทย รวมถึงความถี่ของข้อผิดพลาดใดที่เกิดขึ้นจาก การแปลแบบทดสอบของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ เพื่อธุรกิจบริการ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้นี้จะนำไปสู่การ พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาการแปล ที่มีความสอดคล้องกับกลุ่มผู้เรียนแปล หรือเป็นแนวทาง ในการพัฒนาศักยภาพด้านการแปลของผู้เรียนให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาข้อผิดพลาดสำคัญที่เกิดขึ้นในการ แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
2. ศึกษาความถี่ของการเกิดข้อผิดพลาด แต่ละชนิดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบของงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบ ผสมผสาน (Mixed Method Research) เนื่องจากมีการ นำเสนอผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเกิดจากการแจกแจง ความถี่ของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ คู่ขนานกับ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่อธิบายลักษณะการ เกิดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดจากการแปลภาษา อังกฤษเป็นภาษาไทย

ประชากร

ประชากรของงานวิจัยนี้ได้แก่ นักศึกษาสาขา วิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจบริการชั้นปีที่ 3 จำนวน 32 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการแปลเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 และกลุ่มประชากร ไม่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการ แปลมาก่อน ซึ่งไม่มีความแตกต่างด้านความสามารถ ในการแปล ดังนั้นร้อยละ 100 ของประชากรทั้งหมด จึงมีคุณสมบัติที่เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ของการ ทำวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบ การแปลประโยคภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จำนวนทั้งสิ้น 32 ชุด โดยแต่ละชุดข้อสอบมี 15 ประโยค ประกอบด้วย ประโยคบอกเล่าที่มีโครงสร้างประโยครูปแบบประโยค ความเดียว ประโยคความรวมและประโยคความซ้อน ประโยคคำถาม และประโยคขอร้อง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแบบทดสอบการแปล ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยขึ้นตามวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งโครงสร้างและรูปแบบของประโยคมีหลักคิดมาจาก ตำรา เอกสาร แนวคิด/ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลจากกลุ่มประชากรตามที่หนดไว้

จากนั้นได้ ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบ ทดสอบ โดยการนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาศาสตร์ และภาษาศาสตร์ประยุกต์ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการ ตรวจสอบ พัฒนา และแก้ไขแบบทดสอบให้มีความ สมบูรณ์ นำไปสู่การตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง

ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผลการตรวจสอบพบว่า ประโยคทั้ง 15 ประโยค มีค่าดัชนีความสอดคล้องไม่ต่ำกว่า 0.67 จากนั้นจึงนำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 คาบเรียนที่ 9 ของรายวิชาการแปลเบื้องต้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในหลักการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้กลุ่มประชากรทำแบบทดสอบการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยจำนวน 15 ประโยค ภายในเวลา 90 นาที ซึ่งกลุ่มประชากรสามารถใช้พจนานุกรมโดยไม่กำหนดจำนวนเล่ม แต่ไม่อนุญาตให้ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์หรือพจนานุกรมออนไลน์ในระหว่างที่ทำแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นการจัดประเภทของข้อผิดพลาดและใช้อธิบายปรากฏการณ์ของการเกิดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปล

ตารางที่ 1 ความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท

ลำดับที่	ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1	ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวน	171	65.52
2	ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้าง	87	33.33
3	ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปล	3	1.15
	รวม	261	100

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์ลักษณะของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนเกิดจากการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย โดยมีค่าความถี่ 149 ครั้ง และการแปลสำนวนมีค่าความถี่ 22 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 83.7 และ 12.3 ตามลำดับ ในขณะที่ลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้างนั้นเกิดจากการแปลกาล (Tense) การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive Voice) การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. และการแปลคำกริยา (Phrasal Verb) ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลกาล มีค่าความถี่ 39 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

2. ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ใช้แจกแจงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่เกิดขึ้นจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่ปรากฏในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมีทั้งหมด 3 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้าง ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวน และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปล และเมื่อวิเคราะห์ความถี่รวมของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนมีความถี่สูงสุด โดยมีค่าความถี่รวม 171 ครั้ง รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้าง ซึ่งมีค่าความถี่รวม 87 ครั้ง และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปลมีค่าความถี่น้อยที่สุด คือ 3 ครั้ง (ดังที่แสดงในตารางที่ 1)

ละ 14.94 การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก มีค่าความถี่ 34 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 13.03 และข้อผิดพลาดที่มีค่าความถี่เท่ากัน 7 ครั้ง คือ การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. และการแปลคำกริยา ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 2.68 ทั้งนี้ลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปลมีค่าความถี่น้อยที่สุด คือ 3 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 1.15 โดยเกิดจากผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวจึงทำให้การแปลความหมายไม่ถูกต้องตามความหมายในต้นฉบับ (ดังที่แสดงในตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ความถี่ของลักษณะของข้อผิดพลาด

ประเภทข้อผิดพลาด	ลักษณะข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
คำศัพท์และสำนวน	คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย	149	57.09
	การแปลสำนวน	22	8.43
ไวยากรณ์และโครงสร้าง	การแปลกาล	39	14.94
	การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมจาก	34	13.03
	การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj.	7	2.68
	การแปลคำกริยา	7	2.68
การขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปล	การแปลแบบตรงตัว	3	1.15
	รวม	261	100

ลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เป็นการอธิบายปรากฏการณ์ลักษณะการเกิดข้อผิดพลาดด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีการใช้ รหัสย่อที่สื่อความหมาย เช่น

(IT4) ย่อมาจาก Item 4 หรือประโยคข้อที่ 4

(S9) ย่อมาจาก Student 9 หรือนักศึกษาคนที่ 9

1. ลักษณะข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และสำนวน พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย และการแปลสำนวน โดยสามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

1.1 คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย เป็นลักษณะหนึ่งที่คำศัพท์ในภาษาอังกฤษหนึ่งคำมักจะมีหลายความหมาย ทั้งนี้เนื่องจากคำศัพท์หนึ่งคำสามารถเป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ขึ้นอยู่กับว่าคำศัพท์นั้นทำหน้าที่อะไรในประโยค ดังนั้นการเลือกความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมผู้แปลจะต้องดูบริบท (Context) ของทั้งประโยค เพื่อใช้เป็นเหตุผลประกอบในการเลือกความหมายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับแต่ละประโยคได้ ดังนั้นการเกิดข้อผิดพลาดลักษณะนี้มักเกิดจากความสับสนในการเลือกความหมายที่ถูกต้อง ซึ่งอาจจะเกิดจากการขาดการศึกษาบริบท และขาดความตระหนักในด้านชนิดของคำ เช่น

(IT4) What lesson did you draw from the accident?

การแปลที่ถูกต้อง คุณได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากอุบัติเหตุครั้งนี้

การแปลที่ผิดพลาด

(S6) อะไรคือบทเรียนของคุณบรรยายจากส่วนประกอบนี้

(S9) อะไรคือบทเรียนที่ดึงดูดคุณจากอุบัติเหตุครั้งนี้

(S10) บทเรียนอะไรทำให้คุณวาดภาพจากอุบัติเหตุนี้

สาเหตุของการแปลผิดพลาดมาจากคำว่า “draw” สามารถทำหน้าที่ได้ทั้งคำนาม และคำกริยา ซึ่งหากเป็นคำนามจะมีความหมายว่า “สิ่งดึงดูด หรือสิ่งที่ลุ่มออกมา” แต่หากเป็นคำกริยาจะมีความหมายว่า “ถอน ดึงดูดความสนใจ วาด ร่างเอกสาร ได้รับ” เป็นต้น ซึ่งจากประโยคนี้นี้คำว่า “draw” ทำหน้าที่เป็นคำกริยาของประโยค และหากพิจารณาบริบทแวดล้อมของประโยคนี้นี้จะมีความเกี่ยวข้องกับบทเรียนและอุบัติเหตุ ดังนั้นการแปลความหมายของคำว่า “draw” ที่เหมาะสมที่สุดในประโยคนี้นี้จึงควรแปลว่า “ได้รับ” แต่จะสังเกตได้ว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนี้เกิดจากนักศึกษาขาดการตีความบริบทอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากเลือกแปลความหมายของคำว่า “draw” ว่า “บรรยาย” “ดึงดูด” หรือ “วาด” ซึ่งเป็นความหมายตรงตัวและไม่มีความสอดคล้องกับบริบทแวดล้อมในประโยคนี้นี้

1.2 การแปลสำนวน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการแปลเทียบเคียงสำนวนของภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยนักศึกษาเลือกที่จะแปลแบบตรงตัว จึงทำให้การถ่ายทอดความหมายผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับ เช่น แปลสำนวน “I was wondering” ว่า “ฉันรู้สึกประหลาดใจ” ซึ่งแท้จริงแล้วควรแปลว่า “ฉันอยากรู้ว่า....”

(IT5) I was wondering whether you would like to the party.

การแปลที่ถูกต้อง ฉันอยากรู้ว่าคุณอยากไปร่วมงานเลี้ยงไหม

การแปลที่ผิดพลาด

(S1) ฉันรู้สึกประหลาดใจที่คุณต้องการจัดงานเลี้ยง

(S4) ฉันรู้สึกประหลาดใจที่คุณจะไปงานปาร์ตี้

(S5) ฉันกำลังรู้สึกสงสัยคุณต้องการงานเลี้ยงหรือไม่

(S10) ฉันน่าประหลาดใจหรือไม่เธออยากไปงานฉลอง

2. ลักษณะข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ และโครงสร้าง พบว่านักศึกษามีความผิดพลาดในการแปลกาล การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. และการแปลคำกริยาต่อไปนี้

2.1 การแปลกาล (Tense) คำกริยาของภาษาอังกฤษนอกจากจะเป็นคำที่บ่งบอกถึงการกระทำแล้วยังเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงเวลาที่เกิดขึ้นด้วย ดังนั้นคำกริยาของภาษาอังกฤษจะมีการเปลี่ยนรูปคำกริยาไปตามกาลเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งมีความแตกต่างจากภาษาไทยเนื่องจากคำกริยาในภาษาไทยนั้นไม่มีการเปลี่ยนรูปไปตามกาลเวลาเหมือนภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงเกิดความสับสนหรือขาดความเข้าใจในเรื่องของการถ่ายทอดความหมายที่แสดงถึงกาลเวลาที่ถูกต้องของประโยคต้นฉบับ เช่น นักศึกษาขาดความเข้าใจในเรื่องของความหมายประโยคปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) และเกิดความสับสนในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงถึงประโยคปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) กับ ประโยคอดีตกาล (Past Tense) หรือ ประโยคอดีตกาล (Past Tense) กับประโยคอนาคตกาล (Future Tense) เช่น

(IT14) My father has stopped smoking for six months.

การแปลที่ถูกต้อง พ่อของฉันได้เลิกสูบบุหรี่เป็นเวลา 6 เดือนแล้ว

การแปลที่ผิดพลาด

(S15) พ่อของฉันหยุดสูบบุหรี่เมื่อ 6 เดือนที่แล้ว

(IT4) What lessons did you draw from this accident?

การแปลที่ถูกต้อง คุณได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากอุบัติเหตุครั้งนี้

การแปลที่ผิดพลาด

(S5) บทเรียนอะไรที่คุณจะได้จากอุบัติเหตุครั้งนี้

2.2 การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive Voice) เป็นอีกหนึ่งโครงสร้างที่มักจะสร้างความสับสนให้กับนักศึกษาในการเรียนการแปลโดยเฉพาะการแปลอังกฤษเป็นภาษาไทย เนื่องจากโครงสร้างประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกในภาษาอังกฤษนั้นนอกจากจะนิยมใช้เพื่อเน้นประธานของประโยคเป็นผู้ถูกกระทำทั้งเชิงบวกและเชิงลบแล้ว ยังเป็นโครงสร้างที่ทำให้การใช้ภาษาอังกฤษมีความสละสลวยมากขึ้นด้วย แต่ในภาษาไทยนั้นมักจะใช้โครงสร้างประโยคที่มีประธานเป็นผู้กระทำการเอง (Active Voice) และจะใช้โครงสร้างประโยคกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive Voice) กับประโยคที่มีความหมายเชิงลบ โดยใช้คำว่า “ถูก...” หรือ “โดน...” หรือหากเป็นประโยคที่มีความหมายเชิงบวกก็มักจะใช้คำว่า “ได้รับ...” ควบคู่กับคำกริยา ทั้งนี้ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกของนักศึกษา เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก และการขาดความเข้าใจในการถ่ายทอดความหมายประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกเป็นภาษาไทย และเป็นเหตุให้นักศึกษาแปลความหมายของประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกแบบตรงตัว เช่น

(IT7) A computer is found in most homes today.

การแปลที่ถูกต้อง ทุกวันนี้จะพบคอมพิวเตอร์อยู่ในบ้านแทบทุกหลัง

การแปลที่ผิดพลาด

(S6) คอมพิวเตอร์ คือ การค้นพบที่อยู่อาศัยในวันนี้

(S14) คอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง คือ ที่สืบค้นข้อมูลที่ดีที่สุดในบ้าน

(S21) คอมพิวเตอร์ 1 เครื่องค้นพบบ้านจำนวนมากที่สุดในวันนี้

2.3 การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. ซึ่งผลจากการวิจัยชี้ให้เห็นว่า คำคุณศัพท์ที่มักจะสร้างความสับสนให้กับผู้แปลมากที่สุดคือ คำคุณศัพท์

ที่อยู่ในรูปคำกริยา participle โดยมี 2 รูปแบบ คือ present participle (คำกริยาที่อยู่ในรูป -ing) และ past participle (คำกริยาที่อยู่ในรูป V3) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “คุณกริยา” ซึ่งหากคำคุณศัพท์รูปแบบนี้อยู่ด้านหน้าคำนามหรือด้านหลัง verb to be ก็จะทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ทันที โดย present participle จะมีความหมายว่า “น่า.....” และ past participle จะมีความหมายว่า “รู้สึก.....” ทั้งนี้ลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในด้านโครงสร้างประโยค to be + adj. ที่มี present participle และ past participle ที่ทำหน้าที่เสมือนคำคุณศัพท์ โดยจะแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. (present participle) ของคำว่า “is challenging” ซึ่งควรแปลว่า “น่าท้าทาย” เป็น “กำลังท้าทาย” ตามโครงสร้าง to be + present participle (progressive tense) เช่น

(IT12) The match in Milan is challenging for amateurs.

การแปลที่ถูกต้อง การแข่งขันในมิลานเป็นสิ่งที่น่าท้าทายมือสมัครเล่น

การแปลที่ผิดพลาด

(S4) การแข่งขันในมิลานกำลังท้าทายมือสมัครเล่น

(S5) คู่ผู้เข้าแข่งขันในมิลานกำลังท้าทายมือสมัครเล่น

2.4 การแปลคำกริยา (Phrasal Verb)

คือ กลุ่มคำกริยาที่ประกอบด้วย คำกริยา (Verb) และ คำบุพบท (Preposition) ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วความหมายมักจะเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น “give” แปลว่า “ให้” แต่เมื่อใช้คู่กับคำบุพบท “up” เป็น “give up” จะแปลว่า “เลิก” การเกิดข้อผิดพลาดลักษณะนี้มักเกิดจากการที่นักศึกษาแปลความหมายของคำกริยาและคำบุพบทแยกกัน จึงทำให้เกิดการแปลแบบตรงตัว เช่น การแปลกริยาวลี “recover from” ว่า “พบกันอีก” “กลับมา” หรือ “กลับมาเป็นเหมือนเดิม” ซึ่งแท้จริงแล้วควรแปลว่า “ฟื้นตัวจาก....” เช่น

(IT1) Hopefully, my close friend will recover from the flu in time for her wedding.

การแปลที่ถูกต้อง หวังว่าเพื่อนสนิทของฉันจะหายจากไข้หวัดใหญ่ทันงานแต่งงานของเธอ

การแปลที่ผิดพลาด

(S4) คาดว่าเพื่อนที่สนิทของฉันจะพบกันอีกในตอน งานแต่งงานของเธอ

(S5) ความหวังเพื่อนของฉันจะกลับมาทันเวลาสำหรับงานแต่งงานของเธอ

(S21) ด้วยความหวังเพื่อนสนิทของฉันจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมจากไข้หวัดใหญ่ในครั้งนั้นเพื่อพิธีสมรสของเธอ

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่จะแปล จากผลการวิจัยพบว่า จำนวนความถี่และคำร้อยละของการเกิดข้อผิดพลาดประเภทนี้มีจำนวนน้อยที่สุด โดยมีค่าความถี่เพียง 3 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 1.15 เท่านั้น ทั้งนี้ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การเกิดข้อผิดพลาดลักษณะนี้จะเกิดขึ้นในประโยคหรือข้อความที่มีคำศัพท์เฉพาะทาง (Technical Terms) ที่ผู้แปลจะต้องวิเคราะห์และทำความเข้าใจบริบทของต้นฉบับให้ชัดเจนว่าเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร เพื่อสามารถค้นหาความหมายของคำศัพท์เฉพาะทางดังกล่าวในภาษาแปลได้อย่างถูกต้อง และเทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด เช่น

(IT10) The Royal Crematorium was visited by thousands of tourists each year.

การแปลที่ถูกต้อง นักท่องเที่ยวเข้าชมพระเมรุมาศหลายพันคนในแต่ละปี

การแปลที่ผิดพลาด

(S12) ที่เผาศพของกษัตริย์ได้ถูกเยี่ยมชมจากนักท่องเที่ยวเป็นพันในแต่ละปี

(S16) เตาเผาษัตริย์ถูกเยี่ยมชมโดยนักท่องเที่ยว 1,000 คน ทุกๆ ปี

(S20) ที่เผาศพราชินีได้รับการเยี่ยมชมโดยจากนักท่องเที่ยวเป็นพันคนในแต่ละปี

หากผู้แปลวิเคราะห์ประโยคต้นฉบับข้างต้น (IT10) จะพบว่า บริบทของประโยคนี้มีความเกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยว เนื่องจากในประโยคปรากฏคำว่า “visited” ที่มาจากคำกริยา “to visit” แปลว่า “เที่ยวชม” และคำว่า “tourists” แปลว่า “นักท่องเที่ยว” ยิ่งไปกว่านั้น สถานที่นี้จะต้องเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความเกี่ยวข้อง

กับพระบรมวงศานุวงศ์ เนื่องจากในประโยคปรากฏ คำคุณศัพท์คำว่า “Royal” ซึ่งแปลว่า “เกี่ยวกับราชวงศ์” ดังนั้นคำว่า “The Royal Crematorium” ในประโยคนี้ จึงควรแปลว่า “พระเมรุมาศ”

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดสำคัญที่เกิดขึ้นในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ของนักศึกษาไทยสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ 1) ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง 2) ด้านคำศัพท์ และสำนวน และ 3) ด้านการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปล เมื่อศึกษาความถี่ของการเกิดข้อผิดพลาดแต่ละชนิดพบว่า ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และสำนวนมีค่าความถี่รวมสูงสุด ซึ่งมีค่าความถี่ 171 ครั้ง รองลงมา คือ ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง ซึ่งมีค่าความถี่ 87 ครั้ง และลำดับสุดท้ายคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปล ซึ่งมีค่าความถี่ 3 ครั้ง

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์ลักษณะของ ข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับ คำศัพท์และสำนวนเกิดจากการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยและการแปลสำนวน โดยมีค่าความถี่ 149 ครั้ง (83.7%) และ 22 ครั้ง (12.3%) ตามลำดับ ในขณะที่ลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้างนั้นเกิดจากการแปลกาล (Tense) การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive Voice) การแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. และการแปลคำกริยาคู่ (Phrasal Verb) โดยมีค่าถี่ 39 ครั้ง (44.83%) 34 ครั้ง (39.08%) 7 ครั้ง (8.05%) และ 7 ครั้ง (8.05%) ตามลำดับ ทั้งนี้ลักษณะของ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดความรู้รอบตัวในเรื่องที่แปลมีค่าความถี่น้อยที่สุด คือ 3 ครั้ง โดยคิดเป็นร้อยละ 1.15 จากข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมด

การอภิปรายผลการวิจัย

จากศึกษาข้อผิดพลาดสำคัญที่เกิดขึ้นในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย คือ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และสำนวน ซึ่งมีความขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พรชัย วิริยะกิจและ วรินทร์ แดนดี (2558) ที่ค้นพบว่าข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์และสำนวนเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นน้อยกว่า ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง เนื่องจากผู้แปล มีความคุ้นชินกับโครงสร้างภาษาแปลมากกว่าโครงสร้าง ภาษาต้นฉบับ ดังนั้นโครงสร้างภาษาแปลจึงมีอิทธิพล ต่อผู้แปลโดยตรง และการที่เกิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และสำนวนมากที่สุดนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้แปลอาจมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างภาษา แต่ขาดความรู้ ความเข้าใจในด้านวัฒนธรรมของการใช้ภาษาต้นฉบับ ทั้งนี้จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และสำนวนพบว่า ผู้แปลมีข้อผิดพลาดด้านการแปล คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยมากที่สุด ซึ่งสอดคล้อง กับ จามรี ศิริรัฐนิคม (2548) และจิตสุดา ละของผล (2561) ดังที่ระบุว่าคำภาษาอังกฤษ 1 คำ มักจะมีหลาย ความหมายและหลายหน้าที่ (Function) ดังนั้นข้อผิดพลาด ลักษณะนี้เกิดจากผู้แปลขาดการพิจารณาบริบท (Context) โดยรวมของประโยคว่าควรเลือกใช้ความหมายใดจึงจะ สื่อความหมายที่ถูกต้องหรือเทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับ ได้มากที่สุด ประกอบกับการไม่คำนึงถึงหน้าที่ของคำ ที่ใช้ในประโยค ซึ่งผู้แปลส่วนใหญ่จึงเลือกใช้ความ หมายที่ตนเองคุ้นชิน จึงไม่สามารถถ่ายทอดความหมาย ที่เทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับได้ ในส่วนของข้อผิดพลาด ด้านการแปลสำนวนนั้นเกิดจากผู้แปลไม่เข้าใจว่าวลี ในภาษาต้นฉบับนั้นเป็นสำนวน และสำนวนดังกล่าวใช้ใน สถานการณ์ใด จึงทำให้ผู้แปลใช้วิธีแปลแบบตรงตัว ซึ่งสอดคล้องกับ สุพรรณิ อาศัยราช, ทศนีย์ จันติยะ และจิราภรณ์ กาแก้ว (2560) ที่ค้นพบว่า หากผู้แปล

ขาดความรู้ความเข้าใจด้านวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมความเป็นอยู่ในสังคมของผู้เขียน ผู้แปลจะเลือกใช้วิธีการแปลแบบตรงตัว แทนที่จะต้องแปลไปตามเอกลักษณ์หรือวัฒนธรรมของภาษาแปล ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้ความหมายในภาษาแปลคลาดเคลื่อนไปจากภาษาต้นฉบับ

เมื่อพิจารณาข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และโครงสร้างพบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดเกิดจากการแปลกาล (Tense) และการแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive Voice) ซึ่งสอดคล้องกับ พรชัย วิริยะกิจ และวรินทร์ แดนดี (2558) ที่ให้ข้อสังเกตว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลกาล และการแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกนั้น เบื้องต้นเกิดจากผู้แปลขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคในภาษาต้นฉบับ ประกอบกับภาษาไทยไม่มีรูปแบบการใช้กาล รวมทั้งรูปแบบประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจกหรือประธานเป็นผู้ถูกกระทำก็ไม่มีที่นิยมใช้ในวัฒนธรรมของภาษาไทย จึงทำให้การถ่ายทอดบทแปลไม่สะท้อนถึงสถานการณ์หรือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ได้เทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับ ยิ่งไปกว่านั้นวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยคกรรมวาจกในภาษาไทยมีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้แปลเกิดความสับสนและขาดความเป็นธรรมชาติในการถ่ายทอดความหมาย เนื่องจากผู้แปลยังคงไว้ซึ่งโครงสร้างของภาษาต้นฉบับ (ภัทรา ปินทะแพทย์, 2565) สำหรับข้อผิดพลาดในการแปลประโยคที่มีโครงสร้าง to be + adj. ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับโครงสร้างประโยค Present Continuous Tense และ Passive Voice นั้น สาเหตุหลักเกิดจากผู้แปลขาดความตระหนัก และขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของ Present Participle และ Past Participle ที่ทำหน้าที่เสมือนคำคุณศัพท์ได้ จึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการถ่ายทอดความหมายในภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการค้นพบและวิเคราะห์ลักษณะการเกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยครั้งนี้ สามารถเป็นแนวทางให้ผู้สอนการแปลกำหนดประเด็นการสอนการแปลอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษให้นักศึกษา โดยเฉพาะการแปลโครงสร้างประโยค และการใช้สำนวนในภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกัน และความสำคัญของการศึกษาหาความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ก่อนทำการแปล ซึ่งนำไปสู่การผลิตสื่อการเรียนการสอนวิชาการแปล หรือวางแผนการทำกิจกรรมการแปล ในการเสริมสร้างทักษะความรู้ให้แก่ผู้เรียน รวมทั้งเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนแปลในการเสริมสร้างความตระหนักในการเรียนการแปล หรือการลดข้อผิดพลาดและความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในการใช้ทักษะการแปลในชีวิตประจำวัน อีกทั้งสามารถเป็นแนวทางหรือข้อควรระวังให้แก่ผู้แปลมือใหม่ เพื่อพัฒนาไปสู่ผู้แปลมืออาชีพต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยระดับประโยคเท่านั้น ซึ่งถึงแม้ว่าชนิดและเนื้อหาของประโยคจะมีความหลากหลาย แต่มีบริบทที่จำกัดเพียงระดับประโยค ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจจะศึกษาการแปลในระดับย่อหน้าที่มีบริบทมากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นส่วนช่วยให้ผู้แปลเกิดการเรียนรู้หรือลดข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้การแปลระดับย่อหน้าในปัจจุบัน ผู้แปลมักจะนิยมใช้โปรแกรมช่วยแปล ซึ่งถือเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือของผลงานแปล รวมทั้งแสดงถึงความสามารถด้านการใช้ภาษาต้นฉบับและภาษาแปลของผู้แปลได้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- จามรี ศิริรัฐนิคม. (2548). การพัฒนาทักษะการแปลของนิสิตที่เรียนวิชาการแปลเบื้องต้น. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จิตสุตา ละอองผล. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและปัญหาในการแปลพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย. *Veridian E-Journal มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 11(3), 383-400.
- ดวงตา สุพล. (2545). *กลวิธีและทฤษฎีการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพา เทพอัศรพงศ์. (2544). *การแปลเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีมา มัลลิกะมาส. (2556). *การแปลกับการสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรชัย พรวิริยะกิจ และวรินทร์ แดนดี. (2558). ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล. *วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก*, 4(2), 16-24.
- พิมพ์พันธุ์ เวสสะโกศล. (2546). การศึกษาสำรวจคุณสมบัติของนักแปล. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์*, 3(1), 79-94.
- ภัทรา ปิณฑะแพทย์. (2565). ปัญหาการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย:กรณีศึกษานิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร*, 6(1), 208-229.
- ศศิกร สุรมณี. (2555). *การแปลเบื้องต้น*. มหาสารคาม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สัญญาวิ สายบัว. (2540). *หลักการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพรรณิ อาศัยราช, ทศนีย์ จันติยะ และจิราภรณ์ กาแก้ว. (2560). ปัญหาและกลวิธีการแปลบทความทางการศึกษาจาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา. *วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนา มนุษย์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 1(1), 71-85.
- เสรี สมชอบ. (2542). *การแปลเบื้องต้น*. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- Baker, M. (1992). *In other words: A coursebook on translation*. London & New York: Routledge.
- Bell, R. T. (1991). *Translation and translating: Theory and practice*. London: Longman.
- Catford, J. C. (1965). *A linguistic theory of translation: An essay on applied linguistics*. London: Oxford University Press.
- Charles, R. T. (1969). The identification of participants in a narrative. *The Bible Translator*, 20(3), 1-6.
- Meetham, A. R. & Hudson, R. A. (1972). *Encyclopedia in linguistics, information, and control*. Oxford: Pergamon.
- Newmark, P. (1995). *A textbook of translation*. London: Phonenix ELT.
- Nida, E. H. (1963). *Toward a science of translating*. New York: E. J. Brill.

